

Lucie Navrátilová

Maraveův klíč

Kniha čtvrtá

Lucie Navrátilová

MARAVEŮV KLÍČ

Kniha čtvrtá

1. Kapitola – Hrdina svého lidu

„Jsi jejich hrdina,“ poznamenal Arrgis s úsměvem, když si Garian toho dne sedl ve velké jídelně na své místo u Charlesova stolu. Bylo to poprvé po dlouhé době, co se přidal k ostatním, místo aby jedl sám v opuštěném soukromí svých pokojů. Jeho rána se již téměř zahojila, ale oblast kolem ní byla stále citlivá. Otec mu prozatím důrazně zakázal jakékoliv fyzické aktivity – ať už v lidské, nebo vlčí podobě. Nezbyval mu tedy žádný způsob, jak se poprat se všemi těmi pocity, co se v něm od jeho cesty na jih hromadily. V noci viděl ve snech opakovaně umírat Cargise, velké listy kapradí potřísněné kapkami jeho krve. A když se potom vzbudil a neschopný znovu usnout zíral do tmy nad sebou, nezbyvalo mu než poslouchat ticho prázdného místa v posteli vedle sebe, které ještě nedávno vyplňoval Vallencin dech a teplo jejího těla. Hlavou se mu pak honily obrazy a myšlenky, které nebyly o nic příjemnější než jeho sny. Cargisova smrt ho tížila nejen proto, že přišel o blízkého přítele. Byla to jeho vina. Jeho selhání. Jel na jih jen s minimem mužů proto, aby zbytečně neriskoval životy. Ale přestože jeho plán uspěl a lovci byli rozprášeni, on sám v tomto směru selhal – jeho vlastní strach ho paralyzoval natolik, že nedokázal Cargisově smrti zabránit. Jak se přes tohle měl přenést?

Co naplat, že celá Lykeona ho měla za hrdinu? K čemu bylo, že i teď, když vešel do jídelny, lidé vstávali od stolů, aby mu složili své

poklony. Tleskali a zvedali poháry do výšky, zatímco provolávali jeho jméno. Jeho cesta na jih pro se pro ně stala symbolem nezlomné odvahy a vojáci z jeho družiny snad každý den vyprávěli, jak se vše přihodilo. Jak se jejich generál sám postavil lovcům a zlomil transformační vzorec, který jejich nepřátele tak dlouho chránil. Jak celá družina vyrazila za lovci ve chvíli, kdy jim Charlesův havran přinesl Garianem upravený medailon a jak se překvapení lovci rozprchli všemi směry v zoufalém pokusu zachránit si holý život. Nejistá mise se proměnila ve slavnou bitvu, na kterou budou všechny lesní kmeny ještě dlouho vzpomínat. A to vše díky Garianovi, jejich prvnímu generálovi, jejich hrdinovi. Garian to slyšel stále dokola – především od Jareda, ale i od Arrgise a k jeho překvapení také od ostatních generálů, kteří mu přišli projevit svou úctu, sotva se trochu zotavil. Dokonce i Aggson... Avšak k čemu to bylo dobré?

On se jako hrdina necítil. Pocit selhání převyšoval cokoliv ostatního. A ani to, že se sám opět ocitl tak blízko smrti, mu na náladě nepřidalo. V Revoně nebylo mnoho věcí, které ho dokázaly skutečně ohrozit. A dračích dýk bylo jako šafránu. Jenže nečekanost, s jakou se mu jedna z nich postavila do cesty, mu znovu krutě připomněla, že on není svůj otec. Nebyl nesmrtelný a nebyl nezranitelný. Ani zdaleka ne. Vzpomínal, že podobná slova říkal Vallence, když pozvolna nabíral síly po předávkování tinkturou ze septárie. Přemýšlel, v čem to bylo jiné. Lektvar, jenž spaloval jeho tělo zevnitř, ho také ohrozil na životě. A přesto ho zranění dračí dýkou vyvedlo z rovnováhy daleko víc. Snad to bylo tím, že byl poprvé vážně zraněn v boji? V boji, kde byl tolik zvyklý mít navrch a využívat všechny své

schopnosti, zkušenosti a dovednosti bez strachu. Nebo tím, jak dlouho se jeho tělo hojilo? Jak slabé, křehké se mu poslední dobou zdálo... Už dlouho neměl valnou důvěru ve svou mysl – jeho emoce ho často zrazovaly. Teď se zdálo, jako by ho zradilo i jeho tělo.

A ta, kterou vedle sebe potřeboval nejvíc, byla pryč. Ne na pár dní, ale dost možná navždy. Neměl touhu s někým své pocity sdílet. Chtěl vyrazit na cvičiště a vypotit je ze sebe při tréninku s někým z generálů, nebo se proměnit ve vlka a běžet lesem do vyčerpání. Anebo sevřít Vallence v náručí, zabořit nos do jejích vlasů a zapomenout na všechno ostatní. Bylo zvláštní ironií osudu, že právě teď mu byly odepřeny všechny tyto možnosti současně.

Osudu... Opravdu za to mohl osud? Od chvíle, co Vallence poprvé přijela do Lykeony a Soren se jí svým naivním dětským způsobem začal dvořit, měl on sám dojem, že zkrátka neměl právo ji chtít pro sebe. A přes to všechno, čím společně prošli, ho tento pocit nikdy zcela neopustil. Vždycky přece věděl, kým byl. Věděl o té temnotě. Jak by ne, byl přece synem svého otce. Jenže když se díval zpět, nebyly to žádné vnější okolnosti, které ho dostaly do jeho momentální situace. Nebyla to jeho moc, která zapříčinila Cargisovu smrt, ale jeho strach z ní a neschopnost ji ovládat. Vallence neodešla kvůli řízení osudu, ale kvůli jeho vlastním špatným rozhodnutím. Měla pravdu – zahrabal se do strachu a sebelítosti a zapomněl na všechno ostatní. Zapomněl na své odhodlání vychutnávat si to dobré, co v životě měl, prožívat přítomnost tak, jak přicházela. Zapomněl na své sliby a závazky vůči lidem, na nichž mu záleželo. Zapomněl, kým

býval dřív. Jediný rozdíl mezi ním a jeho otcem teď nejspíš byl ten, že jeho otec reagoval na bolest hněvem a silou, zatímco on sám...

„Gariane!“

Otcův hlas ho vytrhl ze zamyšlení. Zvedl pohled od stolu k tváři svého velitele. Uvědomil si, že posledních několik minut vůbec nevnímal své okolí – šum živých rozhovorů okolo, zvonění příborů, talířů a pohárů ani jídlo, které si automatickými pohyby strkal do pusy a přežvykoval, aniž cítil jeho chuť. A zjevně mu unikla i skutečnost, že na něj otec již nějakou dobu mluvil.

„Ptal jsem se, jestli budeš schopný se účastnit zkoušek do generálského výběru. Zatím jsem tvoje místo v komisi neobsazoval, nicméně pokud tvůj zdravotní stav...“

„Můj zdravotní stav je dost dobrý na to, abych sledoval souboje a vyhodnocoval zprávy ostatních učitelů na Akademii,“ přerušil ho Garian ostřeji, než měl v plánu. „Potřebuji se už vrátit aspoň k části svých normálních aktivit,“ dodal na vysvětlenou, když viděl otcův výraz.

Charles přikývl a chvíli se zdálo, že menší emoční výbuch svého syna nebude nijak komentovat. Pak ale poznamenal:

„Musí být frustrující být vyřazený ze svých povinností kvůli zranění.“

Garian by rád zdůraznil, že o tom jeho otec sotva něco věděl, ale raději mlčel. Charles pokračoval.

„Tím spíš, když sis zranění způsobil vlastní nedbalostí.“

Garian strnul. Periferně viděl, jak Arrgis, jenž doposud jejich konverzaci poslouchal, odvrátil hlavu a rychle zapředl rozhovor

s Heronem, který seděl po jeho druhém boku. On sám odložil příbor a otočil se k otci čelem, aby si vyslechl vše, co měl Charles na srdci. Nepochyboval o tom, že otec nebude chodit kolem horké kaše.

„Jedna věc je vést vojáky do bitvy a zcela jiná pokoušet se bitvu vyhrát sám. Mezi hrdinstvím a hloupostí je někdy velmi tenká linie.“

„Nelituji svého postupu,“ odpověděl Garian klidně. Byl si dobře vědom uší, které se k nim nenápadně obracely, stejně jako si jich byl vědom jeho otec.

Charles se pousmál.

„Jestli ho lituješ, nebo nelituješ, je v této chvíli vcelku irelevantní. Co se stalo, už sotva někdo změní. V zájmu našich budoucích úspěchů by ale bylo žádoucí, abys ty sám viděl, že strategie, kterou jsi zvolil, byla nesmyslně riskantní. Nepřerušuj mě, dokud mluvím,“ řekl najednou ostře, když se Garian chystal k odpovědi. Garian zavřel pusu a obligátně sklonil hlavu. „Hrál sis na hrdinu a riskoval jsi svůj vlastní život. A nebýt Cargise a Jareda, mohl jsi o něj také přijít. V boji musíš přemýšlet strategicky. Co obětuješ, musí být v proporci k tomu, co získáváš. Jak si myslíš, že by se tvým mužům dařilo, kdyby se Artonovi podařilo tě zabít?“

„Artonovi?“ zamračil se Garian překvapeně. Ano, zdál se mu nějak povědomý...

„Ano, Artonovi!“ odsekl jeho otec netrpělivě. „Kdyby tě zabil, tvoji muži by nikdy nedostali medailon s obráceným postupem. Nikdy by se nemohli lovcům postavit. Zůstali by uvězněni v ochranné zóně, dokud by se neodvázili ji opustit a vydat se lesem naslepo – vydání napospas zbývajícím čtyřem skupinám lovců.“

„Bylo to riziko, ale věděl jsem, co dělám!“ namítl Garian, který se sám začínal dostávat do varu pod tlakem otcovy kritiky. Najednou bylo kolem nich ticho.

„Věděl jsi, co děláš?“ zopakoval Charles s překvapeně pozvednutým obočím.

„Uznávám, že byla chyba nepočítat s dračí dýkou, ale s ohledem na to, že ji až doposud měli vždy k dispozici pouze členové Marioniny gardy, nepředpokládal jsem, že by se taková zbraň lovcům do rukou dostala!“

„Nepředpokládal jsi. To je přesně to, o čem mluvím. Měl jsi svůj plán a nepředpokládal jsi, že by tě něco mohlo překvapit. Vsadil jsi všechno na jednu jedinou kartu – na sebe.“

„Pokud máš lepší nápad, jak jsem měl postupovat, rád své znalosti obohatím.“

„Můžeš za mnou později přijít do mé pracovny a já tě znovu zaškolím do bojových strategií. Ačkoliv to je něco, co by můj první generál měl už dávno znát.“

„Nemyslím si, že moje strategie, ač nebyla dokonalá, si zaslouží tolik tvé kritiky.“ Garian držel svůj hněv jen stěží na uzdě. Nečekal od otce chválu – na tu opravdu zvyklý nebyl – ale proč s ním Charles mluvil jako s malým klukem, a ještě navíc přede všemi, to mu jasné nebylo. Jeho mise byla úspěšná. Ano, zaznamenali ztráty, a určitě měl i velkou dávku štěstí, ale byla úspěšná. „Věděli jsme, že to byla past. Od počátku jsme věděli, že to bude riskantní. Mým cílem bylo uspět a současně minimalizovat naše ztráty, a věřím, že to se nakonec povedlo.“

Charles k jeho překvapení udeřil dlaní do stolu. Naklonil se k němu a tichým, smrtelně chladným hlasem řekl: „Povedlo se to jen proto, že Marion sama dala příkaz, aby tě neohrozili na životě. Arton tě mohl zabít. Neudělal to jen proto, že si to Marion nepřála. Tvá geniální strategie zafungovala jenom díky milosrdenství mé sestry!“

Posledních pár slov vyslovil s takovou dávkou jedu, že se Garianovi naježily vlasy na zátylku. Nasucho polknul. Nevěděl, co odpovědět, ale Charles podle všeho ani o odpověď nestál, protože vstal a za hrobového ticha z jídelny odešel. Garian pak ještě dlouhou chvíli seděl bez hnutí a snažil se uklidnit rozbouřenou krev a nevnímat Arrgisův starostlivý pohled na své tváři. Do okolního ticha pozvolna pronikal nesmělý šepot, který se krůček po krůčku měnil v normální hovor.

„Měl o tebe opravdu starost,“ řekl Arrgis tiše, když se ke Garianovi konečně přestaly stáčet pohledy všech přítomných.

„V tom případě má zvláštní způsob, jak to dát najevo,“ zavrčel Garian a sám také vstal. Skoro nic nesnědl, ale jestli mu ještě před chvílí zbývala alespoň trocha chuti k jídlu, teď už ho přešla. Cestou z jídelny ho opět pronásledovaly desítky očí. Stále v něm viděli svého hrdinu?

Zatímco procházel kolem velkých oken na chodbě, věnoval letmý pohled ulicím města pod palácem. Stále byly vyzdobené barevnými stuhami, které tam lidé rozvěsili na oslavu návratu vojáků z jihu. Garian si na příjezd do města nevzpomínal. Celou cestu zpět do Lykeony prospal díky speciálně upravenému lektvaru z vlčí jahody, který mu nechal podávat Idan. Byl tak ponořený v myšlenkách, že mu

chvíli trvalo, než si uvědomil, že nebyl na cestě do svých pokojů. Jeho kroky ho rezolutně vedly po Charlesových stopách.

Chtěl s otcem mluvit o samotě, ne za účasti publika. Chtěl vysvětlení. A navíc v přítomnosti koho jiného mohl dát průchod svému hněvu, aniž by riskoval, že dotyčného upálí zaživa? Do otcových pokojů vstoupil bez zaklepání. Charles stál u svého pracovního stolu a zamýšleně přejížděl kusem látky po ostří svého meče. Garian nikdy nepochopil, proč to dělal. Proč leštit ostří meče Tří, které se nikdy nepoškrábe ani nezašpiní?

„Myslím, že si zasloužím vysvětlení,“ řekl, jakmile za ním zapadly dveře. Otec pomalu odložil meč na stůl a otočil se. Garian k němu došel blíž.

„Z jakého důvodu jsi považoval za nutné zkritizovat můj postup přede všemi přítomnými v jídelně? Chtěl jsi mě ponížit, nebo co bylo smyslem té přednášky?“ Aniž mu dal možnost odpovědět, pokračoval dál: „Dal jsem ti svou loajalitu, celý svůj dosavadní život. Nemyslíš, že si alespoň zasloužím, abys mi mé chyby sděloval mezi čtyřma očima namísto veřejné jídelny plné lidí?“

„Tvou loajalitu!“ zopakoval Charles ostře. „Vynucenou pohrůzkami a úmluvami. Neoháněj se svou loajalitou, protože ta nemá valnou hodnotu. A co tvoje důvěra? Tys mi dal v minulosti dost důvodů nevěřit ti. Kdy jsem ti dal takový důvod já?“

Otočil se k synovi zády a udělal několik kroků do středu pokoje.

„Opravdu na to musím odpovídat?“ pozvedl Garian obočí. Zatím si nebyl jistý, kam otec mířil, ale jenom kvůli směru, jímž se

konverzace začala ubírat, měl najednou pocit, že spolkl něco hodně hořkého.

„Jsi voják, a dobře víš, co následuje, když voják neuposlechne rozkaz. Čekal jsi snad, že budu dělat výjimku jenom proto, že jsi můj syn? Jsi také můj první generál! Nikdy jsem tě netrestal nepřiměřeně k tvým prohřeškům. Ale pro tebe byla vždycky každá záminka dobrá, abys mě mohl vinit ze všeho zlého, co se v tvém životě kdy přihodilo. Ano, vím, že mě viniš ze spousty věcí. Nejsi jediný. Já, Marion i Nicol jsme zvyklí nést tíhu cizích obvinění, protože je vždycky jednodušší hodit to na nějakou vyšší moc!“ Otočil se k synovi čelem a energie vyzařující z jeho těla byla téměř hmatatelná. „Řeknu ti tajemství, můj synu. Já ani žádná jiná vyšší moc nejsme zodpovědní za to, co se ti v životě nedaří. Stejně jako všichni ostatní děláš i ty své vlastní chyby. A tou největší je tvoje pýcha. Ano, když jsi mě zradil, nechal jsem ti nasadit nákrčník. Nejen jako trest, ale i pro tvoje vlastní bezpečí. Tvá moc začala rychle růst a já jsem věděl, že dříve či později budeš potřebovat moji pomoc, aby ses ji naučil ovládat. Chtěl jsem mít jistotu, že mi budeš nablízku, až ten čas přijde. A celou tu dobu jsem čekal, kdy se konečně vzpamatuješ a přijdeš si ke mně pro pomoc. Ale ne. Tys radši riskoval to, co ti bylo nejdražší včetně svého vztahu s tvou milovanou Vallence, jen abys nemusel požádat svého vlastního otce o pomoc.“

Tak odtud vítr vanul. Garian pokýval hlavou.

„Musíš teď mít velký pocit zadostiučinění.“

„Máš ho ty?“ opáčil Charles chladně. „Zdá se, že jsi dosáhl přesně toho, čeho jsi dosáhnout chtěl. Vallence je pryč. Přitom kdyby ses mě

zeptal, věděl bys, že tvoje esence by pro ni neznamenal žádná nebezpečí...“

Ještě ani nedořekl poslední slovo a Garian zcela impulzivně sebral ze stolu meč Tří a sekl jím otcovým směrem. Charles jeho výpad hladce odrazil křišťálovým mečem, který se ve vteřině objevil v jeho ruce.

„Nedělej hlouposti. Nejsi ani zdaleka ve své obvyklé formě a ani až v ní budeš, nikdy mě nemůžeš porazit,“ zavrčel na něj.

„To neznamená, že to nemůžu zkusit,“ odpověděl Garian a vzdych mezi nimi zelené zajiskřil. Garianovo a Charlesovo ostrí se opět několikrát střetlo.

„Myslím, že je na čase, aby ses naučil svým problémům postavit a neutíkat před nimi,“ pokračoval Charles drsným hlasem, zatímco odrážel synovi agresivní výpady. „Vallence není jediná, o koho jsi kvůli své neschopnosti říci si o pomoc přišel. Myslíš, že nevím, co se stalo na jihu před Cargisovou smrtí? Myslíš, že jsem necítil tu obrovskou sílu, kterou jsi vládl, když ses napojil na les, a pak ten strach, co tě ochromil natolik, že jsi nedokázal zabránit smrti svého pobočníka a přítele?“

Garian zlostně zařval a vrhl se na otce s ještě větší silou. Jeho tělo bylo ztuhlé a nezvykle neohrabané, což jenom přiživovalo bezmocný vztek pulsující jeho mozkem. Charles jeho poslední výpad odrazil tak prudce, že ho vyvedl z rovnováhy a Garian přepadl pozpátku za zem. Hned se ale zvedl. Ustoupil o pár kroků zpět, aby měl dost času znovu zaujmout bojový postoj, než se k němu otec přiblíží.

„Kdybys byl schopný aspoň na chvíli překonat tu svoji zatracenou hrdost, mohl jsem ti vysvětlit, že tvoje moc není ten problém!“ pokračoval Charles nemilosrdně. „Mohl jsem ti vysvětlit, proč tě tvoje moc chvílemi ovládá, místo aby ti sloužila. Copak to není to, co jsi chtěl celou dobu vědět?“

„Chci to vědět, ale ne od tebe!“ vyštěkl Garian, aniž si uvědomoval, co vlastně říká.

Při dalším výpadu se mu podařilo otce lehce ostrým škrábnout přes předloktí a vzápětí se znovu ocitl na zádech s hrotem křišťálového meče na krku. Překvapeně hleděl na pramínek krve stékající z otcovy stále ještě otevřené rány. Nevěděl proč, ale jeho hněv během několika okamžiků zcela ztratil na intenzitě, až nakonec vyšuměl do ztracena. Měl na jazyku omluvu, když se Charles zeptal klidným hlasem:

„Je ti líp?“

Garian přikývl. Křišťálový meč zmizel a otec mu nabídl ruku, aby mu pomohl vstát.

„O to ti šlo? Dělal jsi mi hromosvod?“ zamumlal Garian.

Charles se pousmál.

„Ne tak docela. Taky jsem na tebe měl vztek. Ještě mám.“ Položil mu ruku na rameno. „Ale co jsem řekl, je pravda. Dej se dohromady. A až budeš připravený postavit se svým problémům čelem, přijď.“

2. kapitola – Infekční materiál

„Věděla jsi, že Archiv používá transformační postup pro sjednocení jazyků?“ zeptal se Jakub fascinovaně.

„Ano,“ odpověděla mu od kuchyňské linky Vallence tónem, jaký používají rodiče, když se snaží mít trpělivost s dětmi, co neustále pokládají otázky. „Nebo sis myslel, že se všichni zaměstnanci Archivu tak rychle naučili česky?“

Zalila si čaj a vrátila se ke stolu.

„Chm,“ udělal Jakub ze své židle a otočil na další stránku knihy, kterou měl před sebou rozloženou na stole mezi sklenicí obsahující smoothie jedovatě zelené barvy a svým poznámkovým blokem. Vallence mu knihu netrpělivě zavřela a Jakub se na ni překvapeně podíval.

„Můžeme se vrátit zpátky k tématu?“ zeptala se.

Byli v bytě sami. Hodiny na stěně ukazovaly půl jedenácté a na parapetu pod oknem hrálo malé přenosné rádio – jeden z důvodů, proč si Vallence s Jakubem užívali, že byli doma bez Tiessy, a zejména bez Dragana. Tiessu hudba z druhého světa znervózňovala odjakživa a Dragana od doby, co se vrátil z Camachinu.

Jakub si rezignovaně povzdychl a s lítostivým pohledem od sebe knihu odstrčil a otočil se k Vallence, aby znovu zopakoval, co jí řekl před deseti minutami.

„Val, já rozumím tomu, co říkáš, opravdu. A věř mi, že bych taky rád Thomasovi pomohl. Ale v tuhle chvíli je ve velmi přísně střeženém domácím vězení a já si opravdu neumím představit, jak bychom ho dostali ven.“

„Měla jsem za to, že kvůli tomu sis přitáhl domů tuhle knížku,“ ukázala Val na mohutný svazek ležící na stole. „Abys zjistil, jaká dodatečná opatření mohli auditoři přidat k běžnému zabezpečení Thomasova bytu. Nebo sis ji přinesl, jen abys zjistil, čím to je, že všichni agenti mluví tak dobře česky?“ dodala jízlivě.

„Začínáš mi připomínat Dragana,“ zamračil se Jakub znepokojeně.

„Díky.“

„Poslyš,“ začal Jakub a chvíli se odmlčel ve snaze najít co nejvhodnější slova. „I kdybych narazil na konkrétní postupy, které mohli auditoři použít – nebo spíš klíčníci na žádost auditorů – nemyslím si, že by bylo tak jednoduché je překonat.“

„Do našeho bytu jsi dokázal vložit pojistku...“

„Ano, ale to byla jedna malá pojistka vložená do běžného zabezpečení, a navíc zevnitř. Musel bych alespoň být uvnitř Thomasova bytu, abych vůbec mohl všechny aktivní vzorce zobrazit, a vzhledem k tomu, že Thomas má zakázané návštěvy, nevím, jak to udělat.“

„A zvenčí?“ pozvedla Val obočí.

Jakub udělal zničený obličej.

„Uf, popravdě ani nevím, jestli je to vůbec možné. A jestli je, moje úroveň na to celkem jistě nestačí.“

„Teď by se hodil Maraveův klíč,“ poznamenala Val s úšklebkem a Jakub neurčitě přikývl. Hodil, ale ten neměli. Vallence vstala a s rukama založenýma na prsou začala přecházet po kuchyni. Jakub si tiše povzdychl. A to si říkal, že by tohle dopoledne konečně mohlo být klidné.

Přeskočil pohledem na prázdný list papíru, který ležel na svém čestném místě uprostřed stolu. Vallence ani ne před hodinou možná přišla na to, jak text Thomasova dopisu zobrazit. Potřebovali jen, aby se Dragan a Tiessa vrátili z Revony a mohli její teorii ověřit. Pokud měla pravdu, dostanou snad konečně odpovědi na všechny otázky, co se jim honily hlavou od chvíle, kdy zjistili, že byl Thomas obviněný Radou Archivu ze zasahování do dění v Revoně.

„Možná by tedy bylo lepší počkat, až ho budou převážet,“ začala Vallence znovu.

„A riskovat střet s kďoví kolika auditory a možná ještě s Lucasem?“ vytřeštil na ni oči Jakub.

Vallence mu neodpověděla. Sama musela vidět nesmyslnost takového kroku.

„Nehledě na to,“ pokračoval, „že by to nejspíš neuniklo Radě a v příštím kole bychom u soudu seděli my všichni.“

„Když nic neuděláme...“

Jakub pokýval hlavou.

„Já vím. Thomas, jak ho známe, přestane existovat. Zapomene na druhý svět i na Archiv a všechno, co s ním souvisí – včetně nás. Já to chápu, Val.“

„Bude to, jako kdyby umřel,“ doplnila ho Vallence. Po jejích slovech mezi nimi nastalo ticho a Jakubovi najednou přišlo, že to rádio hraje nějak hlasitě.

„Pro nás ano,“ řekl po chvíli, „ale pro Thomase to možná bude šance začít nový život.“

Val se na něj podívala, jako by mu přeskočilo, a tak raději rychle pokračoval: „I pokud by utekl, kam by šel? Kam by se schoval před auditory, kteří mají přístup všude? Ani v Asyli si nejsem jistý, jestli by našel útočiště. Nicol by možná nebyla příliš nakloněná tomu jít do střetu s Archivem. A i kdyby – umíš si tam Thomase představit? Zavřeného na Nicolině panství na věky věků?“ Všiml si Vallencina ošklivého pohledu, ale nenechal se jím zastavit. „Auditoři pro něj vytvoří život co nejpodobnější tomu, který vedl v tomto světě před tím, než se stal podvojníkem. Třeba mu takový život bude vyhovovat. Thomas nemohl za to, co se stalo jeho druhému já v Revoně. Jeho život byl najednou rozbouraný něčím, čemu ani nerozuměl. A od chvíle, co se stal podvojníkem, pracoval pro Archiv a soustředil se jen na to, co se děje v Revoně. Možná je to paradoxně férová splátka dluhu po tom všem, co Thomas pro Archiv udělal.“

„Bral bys takovou splátku ty?“ opáčila Vallence útočně, ale vzápětí se zarazila, když Jakub místo odpovědi uhnul pohledem.

Pomalů se vrátila ke stolu a posadila se zpátky na své místo.

„Já vím, že teď to všechno nevypadá nejlíp,“ řekla tiše. „Ale bude zase dobře. Jedna věc je rozhodnout se zůstat v jednom ze světů a ten druhý pustit k vodě. Jenže tohle si Thomas nevybral. A já si

nemyslím, že někdy – možná mimo pár slabých chviliek – litoval, že se stal podvojníkem.“

„Mě to občas napadne,“ zamumlal Jakub. „Jaký by asi byl můj život, kdybych se podvojníkem nikdy nestal?“

Val mu položila ruku na zápěstí.

„Jakube, ty sám víš, že náš revonský život nás ovlivňuje v každém případě. Jediný rozdíl je, že když jsme podvojníky, tak si to uvědomujeme a můžeme se rozhodovat svobodněji. Ale život je složitý, ať jsi podvojník, nebo ne. Jen jako podvojník častěji chápeš proč.“

Když domluvila, znovu vstala a šla k lince. Jakub nevěděl, jestli tam opravdu něco potřebovala, nebo mu jen chtěla dát prostor, aby vstřebal, co právě řekla. Anebo možná jen sama potřebovala chvíli na to, aby se smířila se skutečností, že vykonání Thomasova rozsudku podle všeho zkrátka zabránit nedokážou. Chvíli se obával, jestli na něj nakonec nevyrukuje s poslední otázkou – bylo možné Thomase přivést zpátky poté, co mu auditoři vymažou paměť? Jakub měl odpověď připravenou, protože to sám zjišťoval už dříve – vlastně to bylo to první, co ho zajímalo ve chvíli, kdy se dozvěděl, jaký trest Archiv Thomasovi uložil. Z toho, co zjistil, nebylo možné paměť skutečně vymazat. Postup, který auditoři používali, jenom zablokoval v mozku cesty vedoucí k nežádoucím vzpomínkám. A místo toho mu nahrají vzpomínky nové – mozek ten rozdíl nepozná. Pokud by někdo chtěl následně celý proces zvrátit, mohl by způsobit tak zásadní škody, že to za to riziko zdaleka nestálo. Thomas by se jím snadno mohl vrátit s osobností loňského žampionu a intelektem prvoka.

Tohle všechno měl připravené v rukávu, pokud by se Val zeptala. Ale ona to neudělala. Možná proto, že sama chápala, že lidská mysl dokáže snést jen určitou míru tlaku a pnutí, než se potrhá.

Zatímco čekali na Tiessu a Dragana, Jakub začal připravovat dýňovou polévku a Vallence seděla u stolu a zamyšleně obracela v prstech měsíční kámen. Jakub si všiml, že to dělala v posledních dnech často. Nevěděl, jestli to mělo nějaký smysl, nebo se v tu chvíli tajemný artefakt kněžek Chrámu prostě jen proměnil v hračku na zaměstnání neklidných prstů. Ani netušil, kam se její mysl odebírala, zatímco bloudila očima kdesi v prostoru nad linkou. Co v té chvíli viděla? Minulost – budoucnost? Anebo něco, co ji tížilo tady a teď? Nikdo z týmu neznal podrobnosti jejího odchodu z Lykeony a nikdo neměl odvahu se zeptat.

Jakub akorát stihl opražit dýni v hrnci a zalít ji vodou, když ucítili z předsíně závan Brány.

„To jsem já,“ ozval se Draganův hlas a Jakub i Vallence se znovu uvolnili, což jen dokazovalo, že se doma zdaleka necítily tak bezpečně jako dříve. Chvíli na to už Dragan vcházel do kuchyně. Jakub právě otevřel dvířka rohové skříňky a zjistil, že jim došla dýňová semínka. Sám pro sebe si rozmrzele zamumlal. Potom vstal, aby vypnul rádio, než Dragan stihne nějakým peprným způsobem urazit výkvět moderní hudby.

Dragan měl ale podle všeho jiné starosti. Na tváři mu hrál samolibý úsměv a s mrknutím směrem k Vallence postavil na stůl cosi, co vypadalo jako dárkový koš obsahující láhev vína a několik balíčků

s jídlem. Vallence zpod něj vytáhla Thomasův dopis a vrhla na Dragana zamračený pohled.

„Co? Stejně to neumíme přechíst,“ pokrčil Dragan defenzivně rameny. „Jako prostírání by to aspoň k něčemu posloužilo.“

„To se snad správi, jakmile dorazí Tiessa,“ odvětil Jakub a opřel se zády o kuchyňskou linku, aby byl nablízku polévce.

Dragan se na něj otočil s vlažným zájmem, ale než stačil Jakub vysvětlit, co tím myslel, řekla Vallence:

„Koukám, že se tvůj první den zpátky v Icailu vydařil.“

Její pohled byl upřený na dárkový koš a na tváři jí hrál pobavený výraz. Dragan vytáhl z koše láhev vína a láskyplně ji pohladil.

„Ani jsem nečekal, že bude mít tolik lidí radost, že mě zase vidí.“

„To bych taky nečekal,“ utrousil Jakub sotva slyšitelně.

„Především žen, samozřejmě,“ pousmál se Dragan významně, jako by nic neslyšel.

„Samozřejmě,“ protočil panenky Jakub a otočil se, aby zamíchal polévku, která se ještě ani nezačala vařit.

Dragan ho ignoroval.

„A Soren... tedy, nejvyšší král,“ opravil se.

„Dostal jsi dárkový koš od Sorena?“ nadhodila Vallence a kousla se do rtu, aby se té představě nezačala smát.

„Ne,“ odpověděl jí Dragan lehce a zalovil v koši, aby vytáhl kousek sýru, který si vzápětí s labužnickým výrazem strčil do pusy. „Tohle je od služebných.“

Jakub se chystal opět něco dodat, ale najednou zbystřil.

„Ty tam máš salám?“ zeptal se podezíravě.